

Egymondatok júliusra

– Harminc év próza

– Pannon Tükör 1995–2025

„Jól tudjuk merész vállalkozás és nagy feladat megmutatni értékeinket önmagunknak, a régióknak, az országoknak, és Európának.” (Üdvözlés az olvasónak, 1995/1)

*

„Nem örültünk az újnak, mert a régiben voltak a gyerekkori emlékeink.” (Orsós Jakab: Rongyokba pólyált emlékek, 1995/1)

„időhiánygép működtette” (ef Zámbó István: Kis egész, 1996/ különszám)

„kamrát nem tudok be meni ott van minden az álatoknak nem tudok hozni a szobából mindent kihordat a kamrába itt akart lakni de szerencsére kezdte a falat söpörni és hulat a vakolat meg a por és elment a kedve. Igen várlak beneteket ott kin igen jó a levegő. A kis Eszter már jó futó lehet már igen várom csak eljön az idő. Pistának névnapja alkalmából szeretettel köszöntöm kívánok sok szerencsét és egészséget Anyád Mi lesz a gázotokal mennyire kelene nekem is meg veném mint más

„Sokszor csokol beneteket Nagymama” (Ágh István: Szükség és szenvedély, 1997/4)

„Bakos Károly módfelett boldognak látszott, és mintha megfeledezett volna arról, hogy rendeznie kellene az életét.” (Gion Nándor: Rádió és gumibot, 1997/2)

„A dolog, ahogy mindenki tudni véli, az, ami körül a tulajdonságok összegyűltek.” (Zalán Tibor: Száz magány-sor 1994-ből, 1999/3)

„És én nem akarom, hogy megismételjete engem.” (Bereményi Géza: Hóésés a Vízivárosban, 2003/4)

„Az ember, amitől vár valamit, azt nem szereti egyszer csinálni.” (Forgách András: Tercett, 2004/1)

„Mondtam aztán a lányoknak, ha már itt vannak, és ilyen jól befûtöttünk, és tele erotikával a levegő, a vastag szaténfüggönyök behúzva, akkor már szép halkán, úgy, hogy becsukom a szemem, mintha szállnék, éppen csak suttogva a fülemhez hajolva, leheletfinoman énekeljék el a himnuszt.” (Podmaniczky Szilárd: Himnusz, 2006/1)

„Amit tudok, azt éppúgy mástól tudom, mintha nem is itt élnék, hanem Zalaegerszegen vagy Pornóapátiban.” (Demény Péter: Kolozsvári kults, 2008/1)

„Így indultunk, drága barátom, ilyen akarattal és vágyakkal, mint minden fiatalember: de végül beérjük három szippantással.” (Nagy Koppány Zsolt: Amelyben Ekler Ágostra emlékezünk, 2009/5)

„Nem véletlenül suttogták országszerte, hogy mióta meghalt Mátyás, oda az igazság, mint egy népmesében.” (Horváth Péter: Bogárvérrel, 2009/3)

„oroszk, térjete be báromba együtt, üdítőbb a Black Russian-koktél, mint a Molotov-.” (Simon Adri: A Rómeó-akta, 2010/4)

„Meglepetésként mindazonáltal nem érhette, hiszen bűvópatakként folyton ott csörgedezett szerelmük pipaszár lábai alatt. (Benedek Szabolcs: Kicsit erkölcstelen, 2011/3)

„Ezután a sör és a többi szakértő társaságában letelepedtek az üldögélőbe, és hangos szóval elemezni kezdték az ízeket.” (Gál Soma: Az asztal megterül, 2014/5)

„Néhány nemzetközi indíttatású baromság azért eszembe jut: szlovén ötlet volt például a zsákban futás a Hold felszínén, a brazilok a focit preferálták, dekázásban és fejelgetésben akarták legyőzni a többieket, az ausztrálok homoksíversenyt találtak ki, mi, magyarok Biblia-ismeretből szerveztünk vetélkedőt.” (Egressy Zoltán: Hold on, 2018/5)

„hogy a nevüket ismételném, szólítanám-e őket, hogy segítsenek. vagy nem a segítség miatt, de mégis az ő nevüket mondanám – hogy utoljára valami igazi szép jusson nekem, hogy ők maradjanak meg nekem utoljára ebből a földi életből. vagy hinném-e egyáltalán, hogy meghalok. hogy ez már a vége, bizony, a vége. hogy ezt lehet-e hinni.” (Beck Zoltán: Két fénykép, 2018/4)

„Sajnálja magát, s még jobban sajnálja a magyar irodalmat, mely az ő kirekesztésével megfosztatik egy fontos alkotótól.” (Csabai László: A másik oldal, 2018/1)

„Felnyitottam táskaszámítógépének fedelét, és belevetettem magam abba a másik valóságba, ahol mindenható lehettem, és teljhatalommal uralkodhattam a Jánoskák, a csorbadzsik, valamint a crnagorai bércsek közé keveredett honfiaink és honleányaink sorsa felett.” (Haklik Norbert: Mona Lisa elrablása, 2018/2)

„Két testtel hogy történik a szerelmi konfliktus, ki a megmondhatója.” (Darvasi László: Egy titkos esküvő, 2019/2)

„Az az igazság, hogy életemben két szép gólt lőttem.” (Szekrényes Miklós: A legszebb góloom, 2019/2)

„Kivallatta a száraz diófalevél bőré, öreg, uradalmi vincelléreket, akik már akkor régi motorosok voltak, mikor a John Lennon még nem találkozott a Paul McCartney-val, a Pista bácsikat és a Jóska bácsikat, és azoktól kérdezte meg, hogy milyen fajták díszlettek itt, ezen a Toszkánát is simán valagba rúgó, festői tájon a szocialista pancsrémáalom előtt.” (Bödöcs Tibor: Muflon Laci, 2019/4)

„A Rapi Erzsike a Kurt Cobaint próbálja a női wc-ben földídtani, a Schuster a pesti sötét éjszakában Balatoni Világost iszik valahol, a Fehér Egér, az meg most töri, ugye, épp össze magát a mókuserék alatt.” (Vass Norbert: Három kívánság, 2020/5)

„Nyolcvanháromban bármi megtörténhet, mondtam magamnak.” (Gazda Albert: Leningrád, 2020/4)

„Az idő megrogyan, és a térbe gabalyodom.” (Mátyus Melinda: Képeslap, 2020/2)

„Talán mert sokat érzett, de a szerénysége miatt félt, hogy ő érzi csak ezt a sokat, és nem akarja megmutatni senkinek, nehogy kevés legyen, nem tudta mit érez, nem tudta mi az a sok, csak feszítette belül, feszítette valami minduntalan, ami ki akart jönni, és akkor jött csak ki, ha belefújt a hangszerbe, akkor könnyebbült meg kicsit, de alig telt el kis idő, megint érezte azt a sokat, és ha nem tudta a padláson kijátszani magából, ki kellett mennie a szőlőbe, vagy hátra a lovakhoz, ott megnyugodott.” (Kollár-Klemencz László: Öreg Banda, 2020/1)

„Amikor éreztem, fogy a levegőm, kinyitottam a szemem és felnéztem a víz felszínére, láttam, ahogyan keringenek felettem a sirályok, és legszíve-

sebben odavijjogtam volna, hogy ragadjatok ki a vízből, repítsetek tovább a csőrötökben, mint egy snecit, de egyet kérek, hogy forduljunk a nyílt vízről a halászfalu felé, majd amikor az utcák fölé érünk, váljatok láthatatlanná, nehogy azt higgyék az emberek, hogy csak sirálysegítséggel megy mindez ilyen légiesen, aztán rakjatok le a kisbolt előtt, ahol kérek egy brióst, mintha mi sem történt volna, nektek meg annyi halat, amennyit el sem tudtok képzelni, de a madarak rám sem bagóztak, egyre csak köröztek a víz felett, és akkor arra gondoltam, jobb is így, inkább nézem még őket, mert felesleges olyanoknak imponálni, akiknek nem sajátjuk a repülés, mert igazából nem az számít, mekkorát ugrok, hanem hogy jó a levegőben.” (Balogh Ádám: Sirálysegítség, 2021/1)

„Mert nem mehetünk oda mindenkihez egyenként, aki ellen vétkeztünk, mert akkor hátralévő életünk azzal telne, hogy ki-be rohangálunk a tempomba – ja, még ő is...” (András László: Húsvéti megértés, 2021/3)

„És aztán csak állt, mint aki nem tud dűlőre jutni valami komoly ügyben, és az eget fürkészte, az eget, amely lassan veszíteni kezdett már fényéből, és amelyen, mint ilyentájt mindig, sirályok billegtek, útban hazafelé a szemételepről, és hol jobbra-balra fordítgatta a fejét, hol bólintott egyet-kettőt, míg aztán hirtelen, mintegy varázsütésre, előre nem hajolt, hogy hatalmas tüsszentsen, majd gyors egymásutánban még hármat vagy négyet, amire egy ugyanolyan, ugatásszerű tüsszögés felelt a gazból, és a másik fehér overálos is előre hajolt, vagy inkább felbukott, mert annak az első tüsszentsnek az ereje kis híján leterítette, és én csak most vettem észre, hogy a két civil ruhás is fújja az orrát, a rendőrnő meg valamivel odébb diszkrétan vizet öntöget a tenyerébe, és az ujjá hegyével hosszú műszempillás szemeit kenegeti, mert a patakot a szennyvíztisztítótól elválasztó terület egyetlen pompásan virágzó parlagfűmező, amely minden érintésre tengerisünhöz hasonló pollenszemcsék millióit szórja szét a levegőbe, mintha örökkévaló lenne az élet ezen a földön, és véget sose érne, ha egyszer a nyár se hajlandó átadni immár helyét az ősznek, így hát tél se lesz, hogy ki se tavaszodjon többé.” (Bognár Péter: Elmész, visszajössz sose halsz meg, 2024/6)

„Csak jártuk a várost, teraszokon ültünk, számolatlanul ittuk a söröket, meggondolatlanul járattuk a szánkat vagy nagyokat és kellemeseket hallgattunk, süttött ránk a nap, néztem Albinát vakító fényben és a késői szürkületben, emlékszem a bőre nyári szagára, most is olyan szaga van, tele van vele az orrom, jó szag, izgalmas szag, kikerülhetetlen mégsem

tömény, semmi émelyítő nincs benne, még az izzadságával együtt is vonzó szag, senki nem tudja megmondani, mi ez.” (Szeifert Natália: Albina Crax, 2024/5)

„A múlt hónapban beláttam, hogy jó vagyok, legalább annyira, hogy ne kelljen azon gondolkodnom, jó vagyok-e.” (Szolcsányi Ákos: Erkély kiadó 2021/6, Vol 3., 2023/4)

„Anyánk szerint a szörnyű meg a gyönyörű ugyanazt jelenti, szerelemből születik mindkét szó, Isten hal meg és támad fel bennük, amikor kimondod őket, de vigyázz, hiába föl ne vedd egyiket sem, mondja, még az életed árán sem, ha egyiket kimondod, mondd ki gyorsan a másikat is, ha élni akarsz, Ló tiszsa et-sém-Adonáj Elo`hechá lassáv, nem értem, mondom, mit nem lehet ezen érteni, kérdezi, Isten nevét hiába föl ne vedd, ezt mondja a törvény, jóság és mindenhatóság, igazságosság és irgalom, sohasem külön, ne ejtsd ki egyiket sem a másik nélkül, érted már?, és így tovább, így tovább, eszedbe ne jusson a segítségére sietni” (Visky András: A végrendelet, 2022/3)

*

„Ez a „legjobbság” elég ok volt arra, hogy a drámát a szerző hazájában máig se mutassák be.” (Tarján Tamás az egervári Nyílt Fórumról, 1996/1)

„Nemzedékünk boldognak mondhatja magát abból a szempontból is, hogy ezt a milleniumi esztendőt előkészíthette, és hogy ennek során minden eddigi állítást, írást revidiálhatott, ellenőrizhetett...” (Várszegi Asztrik Ruff Jánosnak, 1996/6)

„Az egész úgy indult, hogy még 1934-ben, Illyés Gyula - akivel pár évvel előtte barátkoztam össze - elvezetett Babits Mihályhoz a Zágrábi útinapló című írással, mert úgy gondolta, hogy tetszeni fog Babitsnak.” (Fejtő Ferenc Szántó Endrének, 1997/2)

„Szóval lehetetlen, hogy az emberi élet kerete a világháló legyen egyszer, és ne a család, a baráti kör, a helyi klub vagy kaszinó, a parlament, az ország, a nemzeti tudáskincs.” (Ács Margit, 2001/1)

„Deák Ferkónak egy ideiglenest már megküldtem.” (Kossuth Lajos 1844. december 24-én kelt levele Csány László kormánybiztoshoz, közli Molnár András, 2002/2)

„Egy Horthy-látogatás alkalmával kivettem a szekrényből a kormányzói zubbonyt és felvettem, a sapkát a fejemre tettem és kinyitottam a szoba ajtaját.” (Bődör Ilona, a keszthelyi Festeticsek cselédjének visszaemlékezése, 2003/4)

„...rusztikusan meghullámoztatott zalai dombjai attól elevenek - nők és csöcsökancsók egész sora él ebből a káprázatból -, hogy korongolt csöveinek, kúpjainak stb. keménysége mögött ott van valaminő, a szakralitással ugyancsak érintkező (vagy épp a mitológiából ideemelt) lágyság.” (Szakolczay Lajos Németh Jánosról, 2004/2)

„úgy tártam szélesre a kaput az értékes hazai irodalom és a határainkon túl élők előtt, hogy ha fontos és színvonalas írásra letem, zalai szerző soha nem szorult háttérbe.” (Pék Pál: Öt év a Pannon Tükörrel, 2005/6)

„A Rómeó-ban egy-két helyen disznólkodnak, ott én is igyekeztem.” (Nádasdy Ádám a Shakespeare-fordításokról Szele Bálintnak, 2005/3)

„A versben nagyon fontos a hézag – ezt megint Nemes Nagy Ágnes írja –, néha éppen ott van a lényeg, mert nem kell mindent végigírni.” (Lator László Pápes Évának, 2006/6)

„Ma már, egy év híján, hogy hetven vagyok, és ténylegesen igen sokat dolgoztam, s szeretnék minél teljesebben nyugodt tízéves korszakocskát még (s helyette folyvást beteg vagyok, de komoly sérülésekről, fenyegetésekről van szó! Mindegy, az én bajaim csak), ma már azt mondhatom, álom volt Nemes Nagy hatása, az indítás...a sok tanulság... a madárversek, Trisztán... Budapest...enterióörök leírása... az erkölcs keménysége... ily lecke mindönkre ráférne több... de nem nyomott el ő engem soha, sőt, hogy „kiakolbóltott”...” (Tandori Dezső Nemes Nagy Ágnesről, 2007/5)

„Az írásban az a különös, zaklató vonás, hogy amikor befejezünk egy verset, soha nem lehetünk biztosak abban, hogy akár csak még egy újabb vers is születhet.” (Filip Tamás Lackfi Jánosnak, 2009/4)

„A képeken is csak az első este volt egy kis homályosság. A képei most kitűnő tiszták, a szemet nem rontja, és pompás történeteket ad elő, a nézőtér nagy, jól fűtött és egészséges levegőjű, az ülőhelyek kényelmesek.” (A Magyar Paizs tudósítás Zalaegerszeg második, 1913-ban nyílt mozijáról, közli Béres Katalin, 2010/6)

„De azt is élvezte, ha a hallgatói nem tudták megfejteni a szavaiban, „a sorok közt” rejtező két- vagy többértelműségeket, célzásokat, amelyek hol valamely közismert történetre, tanra, versre, poénra vonatkoztak, hol meg saját mítoszára, „utassyádáira” nyúltak vissza.” (Mezey Katalin Utassy Józsefről, 2010/5)

„A kezdeti hossz lendülete vagy megmarad, vagy nem, de már nem annyira fontos az, hogy minél nagyobbat hasítsunk ki a világból.” (Szálinger Balázs Lanczkor Gábornak, 2011/3)

„...nem az egység megbontásában érdekelt, mint Petri György (nemcsak politikailag tehát, hanem poétikailag is), nem az esztétika látens hibáját, a hiba esztétikáját akarja felmutatni, hanem a társadalom világszerűségét.” (Payer Imre Péntek Imréről, 2012/6)

„Ősvegetáció és kultúrtáj, ha tetszik: mocsár és szőlőskert – ez a két arc együtt mutatja a Balaton-vidék igazi jellemét.” (Keresztury Dezső, idézi Cséby Géza, 2016/6)

„A legtöbben valóban valamiféle elborultságra asszociálnak, ha meghallják azt a szót, hogy kortárs.” (Ludvig Zoltán Nemes Dórának, 2017/3)

„Igen, tudomány, de nem egzakt.” (Tóth Norbert válasza Berka Attila képzőművészetre vonatkozó kérdésére, 2018/5)

„Az utazás odüsszeuszi, dantei gesztus mindig, akkor is, ha valami helyközi vidéki vonalon megyünk egy város külvárosába, vagy falu külfalujába, mint ahogy az A következő buszon című dalban történik.” (Horváth László Imre Lovasi András dalköltészetéről, 2019/5)

„...a valós látvány síkdekoratív jellegűvé absztrahált elemeit raszterizált felületen bontja kisebb-nagyobb négyszögekre, az analitikus kubizmus logikájával szétszórva és a színtónusok alapján újra csoportosítva őket.” (Kostyál László Kotnyek Istvánról, 2019/2)

„Talán az élelem-mitikus mozaikgyűjtemény záróegysége mint a lét kocsonyás alaptónusa határozza meg a lehetséges jövőképet, avagy a történelemmel leszámolás gyász-élményét, varjú-károgramsni tónusát, s nem utolsósorban az „Őfelsége pincére voltam” attitűdjével a Hruscsov pincére voltam korélményét cseréli fel.” (A. Gergely András Vörös Istvánról, 2020/4)

„Két mondattal a lezárás előtt többnyire még nem tudom, mi lesz a vége.” (Szekrényes Miklós Nagygéci Kovács Józsefnek, 2021/3)

„Ez vajon mi lehet? Tőgy a címe. Ja, a tehéné? De akkor miért van megfordítva?” (Pánczél Petra lejegyzett látogatói párbeszéde a GébArt 30 jubileumi tárlatról írt beszámolójában, 2021/5)

„Mikor teliholdkor elszaporodnak a kágyillók, kérni kell az Istent, hogy adjon megint hatalmat az erdei vadleányoknak, hogy táncolhassanak a kertek végében.” (Juhász Kristóf: A förtelmes kágyilló és a göcseji ellencsiga avagy gyógykágyilló, 2022/1)

KÖZEL harminc év szövegáradatát lapozgattam napról napra, hogy megtaláljam a nap mondatát. Egy évfolyam egy naptári nap, ez volt az alapfelállás, persze, el-elkalandoztam, a mondatok között is, ahogy a napok között.

JÓ elveszni a mondatokban és a harminc éven át töltött kincsesládából kiemelni egy-egy csillogó, mert fontos szépséget. Nem lett igazságos a válogatás, biztosan maradt a ládában még érték, ami megismerésre, felhasználásra vár. Biztatom is az olvasót, hisz vannak még, biztosan, napok és hónapok, lelje meg ki-ki a maga mondatát, mondatait a harminc éves Pannon Tükör múltjában, jelenében és jövőjében! – NKJ

HORVÁTH LÁSZLÓ: Architektúra

